

Lindås kommune
Kvernhusmyrane 20
5914 ISDALSTØ

Vår referanse:
102230/1536088

Ansvarlig advokat:
Frode Risnes

Dato:
12. november 2018

SAK 16/1342 - GNR 99 BNR 4 OG 1 - KLAGE PÅ STOPPORDRE OG PÅ OPPHEVING AV RAMMETILLATELSE

1. Innledning

Vi viser til stoppordre datert 22.10.2018 i sak 16/1342. På vegne av grunneier av gnr. 99, bnr. 4 (Eikevik) påklages vedtaket.

Det er mulig at stoppordren er utarbeidet på grunn av en misforståelse vedr. de faktiske forholdene i saken. I stoppordren vises det til at klage på rammetillatelse for nytt bolighus på eiendommen enda ikke er avgjort. Vi legger til grunn at kommunen er av den oppfatning at Eikevik har igangsett arbeider som omfattes av rammesøknaden. Dette er ikke tilfellet.

Eikevik har planlagt vedlikeholdsarbeider på eksisterende våningshus. Den eksisterende adkomstvegen til bnr. 4 må vedlikeholdes for å kunne benyttes. Den var tilgrodd med torv. Eikevik opplyser at han ved utstikking avdekket hvor tidligere pukk/grusdekke lå, og at torv er fjernet over dette stykket. Veggen skal så gruses på nytt.

Eikevik opplyser at han også har gravd av toppdekket fremfor huset for tilfylling med grus. Det må også etableres stikkrenner som leder bort vannet, fra dette arealet. Dette arbeidet er inne på bnr. 4. Til dette arbeidet skulle Eikevik få stein/grus fra Alversund Maskin AS som hadde andre arbeider i området.

Dette er ikke søknadspliktige arbeider, jf. pkt. 2 og 3 under. Det anføres at det følgelig ikke er grunnlag for stoppordren, og at denne må trekkes tilbake.

I senere korrespondanse mellom kommunen og Fylkeskommunen ser det også ut til at man har lagt til grunn at rammetillatelsen av 23.11.2016 var opphevet gjennom Fylkesmannens vedtak av 18.01.2017. Dette var ikke tilfellet. Fylkesmannen opphevet kun det vedtaket hvor kommunen heftet et vilkår til rammetillatelsen. Selv om vilkåret ble opphevet stod rammetillatelsen seg. Først den 26.10.2018 ble rammetillatelsen opphevet. Det sistnevnte opphevingsvedtaket påklages i pkt. 5 under.

Klagen på stoppordren bes behandlet først, slik at vedlikeholdsarbeidet ikke forsinkes.

2. Vedlikeholdsarbeider på veg og våningshuset er ikke søknadspliktig

Når det gjelder veganlegget følger det av stoppordren at kommunen vurderer forholdet som et brudd på pbl. § 20-1 bokstav i), jf. bokstav a), jf. § 20-2 bokstav a).

Harris Advokatfirma AS
Dreggsallmenningen 10/12
5003 Bergen
NO 921 027 583 MVA

Postboks 4115 Sandviken
5835 Bergen
Tlf.: 55 30 27 00

Den norske advokatforening
Globaladvocaten
Advocatia

Bokstav i) gjelder søknadsplikt for «*plassering av skilt- og reklameinnretninger*». Vi legger til grunn at det ved inkurie er henvist til feil bestemmelse.

Anlegg av ny veg reguleres av bokstav l). Det er ikke tale om etablering av ny veg i den aktuelle saken, men vedlikehold av eksisterende veg. Kommunen omtaler også traseen som «*den eksisteranse tilkomstvegen*» og «*den gamle tilkomstvegen*», jf. vedtak av 26.10.2018 s. 3. Bokstav l) kommer følgelig ikke til anvendelse.

Dersom vedlikeholdsarbeider på eksisterende veg skal kunne anses søknadspliktige, må endringene være så omfattende at de utgjør et «*vesentlig terrenginngrep*», jf. bokstav k). Vedlikeholdsarbeidet i denne saken kan ikke anses å oppfylle terskelen for «*vesentlig*» terrenginngrep.

Vesentlighetsvurderingen avgjøres ikke etter en fast formel, men må foretas i lys av de stedlige forholdene, jf. prp. 45 s. 238, jf. også Rt. 2012 s. 110. Hva som menes med «*vesentlig terrenginngrep*» må også ses i lys av byggesaksforskriften § 4-1 første ledd, bokstav d) nr. 7 som fastslår at «*mindre fylling eller planering av terreng*» kan gjennomføres uten søknad og tillatelse. I spredtbygd strøk kan det gjøres endringer i terrengnivået på opptil 3 meter uten at det medfører søknadsplikt.

Iht. opplysningene som er gitt om tiltaket, er det tale om helt alminnelige vedlikeholdsarbeider på et allerede eksisterende veganlegg. Avvikene i denne saken er ikke i nærheten av de grenser som følger av SAK § 4-1 første ledd bokstav d nr. 7.

Videre er det heller ikke tale om noe terrenginngrep som står i strid med landskapet slik det fremstår på stedet. Kultur- eller naturverdier blir heller ikke skadelidende som følge av arbeidene.

På dette grunnlag anføres det at vedlikeholdsarbeidene ikke utgjør noe «*vesentlig terrenginngrep*», jf. pbl. § 20-1 bokstav k).

Vedlikeholdsarbeider på veganlegget er følgelig ikke søknadspliktig.

Når det gjelder våningshuset er heller ikke vedlikeholdsarbeidene knyttet til dette søknadspliktig.

Eikevik opplyser at han skal sette i stand huset ved utskiftning av materialer, uten at det skal gjøres endringer i utforming, fasadeendringer e.l. Det er presisert i juridisk teori^{1 2} at slikt vedlikehold faller utenfor søknadsplikten etter § 20-1 b) og c).

3. Vedr. uttalelse fra Fylkeskommunen

Den 07.08.18 ble vi orientert om at det skulle foretas en befaring på eiendommen. Deretter har verken Harris eller Eikevik fått tilsendt orientering om at det er konstatert verneverdige funn eller gjort vedtak etter kulturminneloven.

Som vedlegg til stoppordren av 22.10.18 mottok vi kopi av Fylkeskommunens uttale av 01.10.2018. Denne har verken vi eller klient fått tilsendt tidligere.

Fylkeskommunen skriver i sin uttale av 01.10.18 at den ønsker at eventuelle nye søknader skal sendes til Fylkeskommunen før eventuelt vedtak. Dette bygger nok på misforståelsen om at rammetillatelse av 23.11.2016 er opphevet på dette tidspunktet, noe som ikke var tilfellet jf. pkt. 5.1 under.

Det kommer ikke til å bli innsendt noen ny søknad i denne saken. Opphevingsvedtaket av 26.10.2018 blir gjennom dette brevet påklaget. Frem til klagen er ferdigbehandlet vil grunneier utføre vedlikeholdsarbeider på eksisterende våningshus og veg.

Dersom det er behov for avklaringer fra Fylkeskommunen må dette innhentes omgående, slik at klagesaken på nybygget kan ferdigbehandles. Eikevik påpeker at det ikke er påvist funn i nærheten av veganlegget, hvor nybygget er omsøkt eller ved eksisterende våningshus.

Kopi av dette brevet sendes til Fylkeskommunen.

4. Klage på oppheving av rammetillatelsen

5.1 Rammetillatelsen ble først opphevet den 26.10.2018

Kommunen har den 07.08.18 uttalt at Fylkesmannen opphevet rammetillatelsen i sitt vedtak av 18.01.2017. Dette er ikke riktig. Feil faktum ble m.a.o. lagt til grunn ifm. behandling av stoppordren. Under gis en kort oppsummering av de sentrale vedtakene i saken:

- 23.11.2016: Kommunen vedtar rammetillatelse til ny bolig m.v.
- 30.12.16: Fanebust påklager rammetillatelsen
- 28.06.2017: Plan- og miljøutvalget tar klagen delvis til følge, og fatter følgende vedtak

«Utvalet tek klagen delvis til følge. Vedtaket frå Lindås kommune 23.11.16 vert ståande med følgjande endringar:

¹ Jf. Innjord m.fl. (2010), Plan- og bygningsloven med kommentarer s. 560, samt Pedersen m.fl. (2011), Plan- og bygningsrett, del II s. 106

² jf. Tyrén (2010), Plan- og bygningsloven kommentarutgave s. 359

- Tiltaket kan gjennomførast med vilkår av at tilkomstveg over g.nr./b.nr. 99/1 ikkje går over jorddekt fastmark eller innmarksbeite, men gjennom skog og utmark
 - Det vert sett vilkår om at eksisterande våningshus og redskapskjul/uthus på 99/4 må rivast før ferdigattest vert gitt»
- 26.07.2017: Eikevik påklager vilkåret som ble stilt til rammetillatelsen. Det anføres at vilkåret ligger utenfor rammene til den ulovfestede vilkårslæren.
 - 26.07.2017: Fanebust påklager utvalgets vedtak fordi rammetillatelsen ble stående
 - 18.01.2018: Fylkesmannen opphever utvalgets vedtak av 28.06.2017

I Fylkesmannens vedtak konkluderes det med at vilkåret som ble påheftet rammetillatelsen i utvalgets vedtak av 28.06.2017 ikke er tilstrekkelig begrunnet. Fylkesmannen kan ikke se at utvalget vurderte vilkårets forholdsmessighet. Fylkesmannen kommer m.a.o. til at vilkåret ikke kan stå seg, og opphever utvalgets vedtak av 28.06.2017. Fylkesmannen skriver at kommunen nå må «*behandle klage frå Fanebust på vedtak av 23.11.2016 på ny*».

Det var m.a.o. bare vilkåret som ble opphevet. Vedtaket hvor rammetillatelsen ble gitt er ikke opphevet. Rammetillatelsen var m.a.o. fremdeles gyldig.

Først den 26.10.2018 – 40 uker etter Fylkesmannens vedtak – tok kommunen klagen fra Fanebust til behandling. Klagen ble tatt til følge. Det anføres at det ikke er grunnlag for å oppheve rammetillatelsen. Vedtaket av 26.10.2018 påklages, jf. pkt. 5.2. under.

5.2 Vilkårene for rammetillatelse lar seg oppfylle

5.2.1 Innledning

Avslagshjemmelen som benyttes for å oppheve rammetillatelsen er § 27-4 om tilfredsstillende vegbredde.

Lindås kommune har retningslinjer som fastslår at vegbredder bør være 3 meter. Brannbilene har en bredde på 2,5 meter³.

Det anføres at veganlegg med tilfredsstillende vegbredde lar seg opparbeide innenfor eksisterende/dokumenterte vegrett, og at det derfor ikke grunnlag for å oppheve rammetillatelsen.

5.2.2 Eikevik har vegrett til tilfredsstillende vegbredde

Partene er enige om at Eikevik har vegrett. Det har imidlertid vært en lang diskusjon knyttet til hvorvidt Eikeviks vegrett er begrenset til 2 m. bredde, eller om vegretten – som Eikevik pretenderer – strekker seg utover dette.

³ Jf. telefonsamtale med Ole Johan Ingebrigtsen (avdelingsleder Norhordland og Gulen interkommunale brannførebyggjande avdeling) den 29.10.2018

Eikevik fastholder sin pretensjon om at vegretten må tolkes dithen at den gir rett til en veg i nødvendig minimumsbredde etter dagens krav til adkomstveg.

Ordlyden i den tinglyste utskiftningsforreningen fra 1900 lyder slik: «Veien fra Tunet til Hovedveien benyttes af begge Opsiddere som hidtil i 2 Meters Bredde.»

Eikevik har som nevnt fjernet torv som lå over eksisterende vegtrasé. Det tidligere veglegemet var opparbeidet i stein og pukk i noe ulik bredde, men opp imot 3 meter. Det har m.a.o. allerede vært avtalt en utvidelse. Vedlagt følger dokumentasjon på tidligere vegs bredde, utarbeidet av FanAgro.

Fanebust har på sin side flere ganger stadfestet at Eikevik har vegrett, både i brev av 21.12.2016 til Lindås kommune, e-post av 23.12.2016 til kommunen, og brev til Harris av 05.03.2017. Se sitatene under:

«99/4 (Alf Eikevik) sin vegrett omfattar kun ei bueining. To bueiningar på 99/4 vil utløyse dobbel trafikkbelastning på denne vegen, som pr i dag går rett gjennom tunet mitt (99/4)» (21.12.2016)

«Det vil vere heilt uråd for Eikevik å overhalde dei 2 m han har veirett til i tunet, slik han seier han skal» (23.12.2016)

«Det er uomtvisteleg at 99/4 har vegrett, dvs bruksrett til eksisterande veg, og det er også uomtvisteleg at 99/4 ikkje har oppfylt sine tilhørande pålagte vedlikehaldsplikter» (05.03.17)

Fanebust gjør imidlertid gjeldende at Eikevik har rett til en *smalere* vegbredde enn det tidligere rettighetshaver utøvde. Dette har formodningen mot seg, og bevisbyrden for en slik pretensjon ligger hos Fanebust (mer om bevisbyrden i pkt. 5.2.3 under).

Ordlyden fastslår at man «*hidtil*» (i 1900) har hatt en veg i 2 meters bredde. Senere har man tydeligvis avtalt utvidelser i tråd med det som etter samfunnsutviklingen har blitt nødvendig.

Denne felles adkomstvegen fra Fylkesvegen og opp til tunet har i senere tid blitt utvidet i samsvar med utviklingen. Vegen er i dag mellom 2,8 - 4,4 m. bred, jf. vedlagte målinger fra FanAgro.

Vi viser i den forbindelse til LA-2015-5566. Lagmannsretten kom i den saken til at vegret fastsett ved utskiftningsforretning i 1870-årene for hest og kjerre medfører motorisert ferdsel i dag. I utskiftningsforretningen var vegrettens omfang omtalt som «*en bredde på fem fot*». Lagmannsretten uttalte bl.a. at:

«Ankande part har halde fram at vegretten må avgrensast til fem fot, og at utviding av breidda berre kan skje ved avtale eller ekspropriasjon. Lagmannsretten er ikkje samd i dette. Vegbreiddene i 1870-åra var tilpassa transport ved hjelp av hest og kjerre/slede, og der vil ei breidd på fem fot, dvs. nærare 1,6 meter, synast passande. Lagmannsretten er på dette punktet samd med ankemotparten i at «fem fot» må sjåast på som ei skildring av vegen slik den er tenkt anlagt og avmerka på kartet, men er ikkje å sjå på som ei absolutt grense for vegretten som sådan. Poenget er at den aktuelle vegretten inneber rett til køyring, og hovudregelen om at denne i samsvar med utviklinga skal omfatta

vanleg og pårekneleg køyring til ei kvar tid må gjelda trass passusen om ei breidd på fem fot. Vanleg og pårekneleg køyring i våre dagar føreset breiare veg, og lagmannsretten kan slutta seg til jordskifterettens maksimalbreidde på tre meter tillagt nødvendig grøfting»

Servitutter må alltid tolkes med utgangspunkt i alminnelige tolkningsprinsipper. I teorien⁴ uttales det bl.a. at den faktiske utøvelse av rettigheten vil avdekke hvordan partene har oppfattet avtalen og kan vitne om senere endringsavtaler. Tilsvarende vil det normalt være en presumpsjon for at man har ment å tilfredsstillere det behov som rettighetshaver hadde (i vårt tilfelle var behovet bilveg). Rettigheten må også tolkes i lys av hva som er i samsvar med «*tida og tilhøva*», jf. servituttløvens § 2.

Det er rikhuldig med rettspraksis som fastslår at eldre vegrettigheter som ble etablert før bilbruk var utberedt må tolkes utvidende dithen at også kjøring med bil må anses omfattet av vegrettigheten. Se f.eks. følgende omtale av dette av Thor Falkanger⁵:

«En sentral dom er Rt. 1924 s. 583: Ved salg av parsellen Solbakken i Bærum i 1867 fikk parsellen rett til en vei over resteiendommen: til «fri benyttelse som kjørevei og til anden adkomst». Da parselleieren i 1916 begynte å trafikere veien med bil protesterte eieren av den tjenende eiendom – fordi servitutten opprinnelig klarligvis ikke gjaldt bilkjørsel og fordi bilkjørsel voldte skader på veien som ikke var tilstrekkelig solid for den slags. Servitutthaveren ble gitt medhold; meningen med avtalen var å gi rett til sli kjøring som var vanlig og påregnelig til enhver tid. En veirett uten rett til bilkjørsel «vilde i vore dage bli regnet for en meget ufuldkommen ret og være utilfredsstillende for nær sagt enhver eiendom». (...)

En annen viktige dom, som går i samme retning, er i Rt. 1937 s. 355: Småbruket Lurud i Skedsmo hadde ved bruk i alders tid ervervet rett til kjøring over eiendommen Sandbakken frem til offentlig vei. I 1925 begynte innehaveren av småbruket med ervervmessig lastebilkjøring, dels med en, dels med to biler (...) Lurud var for lite til å ernære en større familie utelukkende ved gårdsdrift, og eieren hadde derfor sett seg nødsaget til å ha lastebilkjøring som bierverv. Bruken av veien dekket: «Et reelt og påtrengende behov som må ansees hjemlet i utviklingens medfør. Det må da være berettiget ved bestemmelsen av bruksrettens omfang å legge avgjørende vekt på at den nevnte bruk av veien for eieren av Lurud representerer en vital interesse, mens den på den annen side ikke kan skjønnes å medføre nevneverdig skade eller ulempe for eieren av Sandbakken».

På tilsvarende måte som i ovennevnte dommer vil bnr. 4 sin vegrett være ufullkommen, utilfredsstillende og ikke i samsvar med bruksrettens formål, dersom man ikke tillater kjøring med bil i den vegbredde som kommunen krever. Vegrettens bredde må fastsettes i lys av samfunnsutviklingen.

Formålet med å gi bnr. 4 vegrett var å gi bnr. 4 adkomstveg til våningshuset. Dette fremstår også klart ved at man i løpet av tiden har tillatt kjøring frem til våningshuset, og at eksisterende veg nå er etablert i pukk/grus i opp imot 3 m. bredde. Formålet om tilstrekkelig adkomst frem til huset gjør seg fremdeles like gjeldende i dag, om ikke enda sterkere enn tidligere.

⁴ Thor Falkanger, Fast eiendoms rettsforhold, 3. utgave, s. 264 flg.

⁵ Thor Falkanger, Fast eiendoms rettsforhold, 3. utgave s. 269 flg.

Siden

- vegrettigheten ikke eksplisitt er begrenset til en viss bredde,
- eksisterende stikkveg over bnr. 1 til bnr. 4 allerede er utvidet ut over 2 m.,
- fellesvegen fra tunet og ned til Fylkesvegen er utvidet til snitt på over 3 m., og
- «tida og tilhøva» tilsier at en utvidelse over 2 meter er nødvendig for å fortsatt ha bolighus på eiendommen

kan det ikke legges til grunn at vegrettigheten er begrenset til en bredde som ikke tilfredsstillers kommunens minimumskrav til adkomstveg.

Dersom en slik begrensning forelå, vil dette bety det samme som at eiendommen ikke lenger kan benyttes til bolig/landbruksformål.

Det må etter dette legges til grunn at vegretten til bnr. 4 har et omfang som tilsvarer kommunens minimumskrav til adkomstveg.

Eikevik anfører etter dette at tinglyst vegrett gir bnr. 4 vegrett til en vegbredde som er «tilfredsstillende» etter pbl. § 27-4.

5.2.3 Bevisbyrden for en redusert vegbredde ligger på Fanebust

Samtlige parter er enige om at Eikevik har en tinglyst vegrett til traséen. I et slikt tilfelle kan kommunen kun avvise Eikeviks pretensjon om innholdet i vegretten dersom det er «åpenbart» at vegrettigheten ikke er av det omfanget som han hevder, jf. pbl. § 21-6.

At pretensjonen er uriktig vil ikke være «åpenbart» i lovens forstand før Fanebust evt. fremlegger dokumentasjon på dette i form av rettskraftig dom.

Ordlyden «åpenbart» skal iht. forarbeidene innebære en svært høy terskel.

Dersom omfanget av rettigheten bestrides, er det den som protesterer som har bevisbyrden. Uklarhet er ikke tilstrekkelig til å kunne avvise byggesøknaden.

Hensynene bak denne bestemmelsen er nettopp å unngå saker som den aktuelle, hvor kommunen som byggesaksmyndighet går inn og foretar tolkningsøvelser etter servituttloven. Dette ligger ikke innenfor kommunens kompetanseområde, og resultatet kan følgelig bli tilfeldig. Behandlingen tar også mye ressurser for samtlige parter.

Lovens system er derfor at dersom den som protesterer mener at den tinglyste rettigheten ikke har det omfang som tiltakshaver pretenderer, vil protestanten ha søksmålsbyrden.

Dette har vært behandlet av Sivilombudsmannen flere ganger, og er senest bekreftet i Sivilombudsmannens uttalelse av 26.3.18 i sak 2017/300. Der ble det søkt om oppføring av to tomannsboliger. Under oppføringen ble boligene solgt og overdratt til et sameie. Utbygger søkte om endret plassering av en mur som var oppført i strid med tillatelse, og tillatelse ble gitt av kommunen. Sameiet klaget og anførte manglende private rettigheter. Kommunen uttalte at

utbygger ikke hadde mistet muligheten til å ferdigstille tiltaket selv om han gjennom kjøpekontrakt hadde overført hjemmelen til eiendommen til sameiet. Fylkesmannen mente at det var uklart om tiltakshaver hadde de private rettighetene søknaden forutsatte når sameiet/grunneier motsatte seg søknaden. Ombudsmannen uttalte at dette er feil rettsoppfatning. Uklarhet var ikke tilstrekkelig. Forholdet mellom utbygger og sameiet var privatrettslig, og dersom sameiet mente at utbygger gikk utenfor sin rettighet måtte sameiet dokumentere dette (dvs. gjennom søksmål).

Fylkesmannen skriver også dette i sitt opphevingsvedtak av 18.01.2018 s. 3:

«Fanebust har gjort gjeldande at tiltakshavar berre har vegrett til ein bueining. Fanebust har vidare vist til at tiltakshavar ikkje har bidratt til vedlikehald av den private vegen, slik dei skal.

Fylkesmannen viser til at det ligg føre ei tinglyst erklæring om vegrett over gnr. 99/1. Tvist om omfanget av bruken og eventuelt manglande vedlikehald av veg er privatrettslege forhold som bygningsmyndigheita uvedkomande, jfr. Pbl § 21-6. Dette er dermed ei tvist som må løysast privatrettsleg, eventuelt i domstolane.»

Tilsvarende gjelder i den aktuelle saken. Fanebust har en rekke ganger uttalt at Eikevik har vegrett til arealet. Når Fanebust protesterer mot rettighetens omfang (bredde) er det hun som har bevisbyrden.

Det ligger ikke inn under kommunens kompetanseområde å ta stilling til slike privatrettslige forhold som omfanget av en dokumentert vegrett.

5.2.4 Hvert tiltak må vurderes isolert

Det påpekes også at kommunen i sitt opphevingsvedtak av 26.10.18 behandler nytt bolighus og ny driftsbygning samlet. I sin klagebehandling bes kommunen om å foreta en isolert vurdering for hvert av tiltakene for å se hvorvidt dette har innvirkning på resultatet.

5.2.5 Betinget rammetillatelse (subsidiært)

Dersom kommunen ikke skulle være enig i ovennevnte bes det om at rammetillatelsen fastholdes, men at den gjøres betinget av at det ikke kan gis igangsettingstillatelse før tiltakshaver kan fremlegge dokumentasjon i form av tinglyst avtale, dom e.l. som eksplisitt dokumenterer privat rett til en 3 m. bred veg. Det må i så fall klart begrunnes hvorfor man mener at prinsippal påstand ikke kan føre frem.

Et slikt vilkår avhjelper mangelen som kommunen anfører i saken. Effektivitetshensyn taler imot at kommunen unødvendig skal måtte behandle saken enda en gang (inkludert nye klagerunder), når det eventuelt kun er dokumentasjon på vegrettigheten som gjenstår.

5. Avslutning

Med grunnlag i ovennevnte anføres det at det ikke er grunnlag for å opprettholde stoppordren, og denne bes opphevet.

Harris

Det anføres at kommunen har fått dokumentert tilfredsstillende vegbredde, og at rammetillatelsen ikke bør oppheves.

Det påpekes at det tok 40 uker (10 måneder) mellom Fylkesmannens opphevingsvedtak, og kommunens behandling av Fanebust sin klage. Dette til tross for at det er et svært begrenset tema som har vært er til behandling i klagesaken, og kommunen har vært godt kjent med saken (som har pågått over flere år). Saksbehandlingstiden anses uakseptabel, jf. tidligere Sivilombudsmannsuttalelser om akseptabel behandlingstid. Det bes om en snarlig behandling av denne klagen.

Ta gjerne kontakt dersom noe er uklart eller det er spørsmål.

Med vennlig hilsen
Harris Advokatfirma AS

Ingrid Kyvig
Advokat
ik@harris.no
901 69 877